

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobkyně: **G. Z.**,
státní příslušnice Ukrajiny,
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2019, č. j. CPR-3011-5/ČJ-2019-930310-V244, o správním vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou Krajskému soudu v Praze dne 13. 6. 2019, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž

žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 11. 2018, č. j. KRPS-285681-30/ČJ-2018-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 18 měsíců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu v České republice. Doba k vycestování byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 10 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení dostatečným způsobem prokázalo, že žalobkyně v České republice vykonávala práci, ačkoli nedisponovala žádným povolením k zaměstnání na území České republiky (následně ani povolením k pobytu), přestože podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro tuto činnost potřebovala povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, přičemž žalobkyně nespadala do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že žalobkyně v období od 30. 3. 2018 do 20. 9. 2018 pracovala v České republice bez povolení k zaměstnání. Dále žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ též pod § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení nadto prokázalo, že žalobkyně pobývala v České republice v období od 26. 6. 2018 do 20. 9. 2018 neoprávněně (bez platného oprávnění k pobytu), tj. nad rámec povolené doby pobytu, po kterou byla na území České republiky oprávněna pobývat na základě uděleného polského víza. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde nebyla překážka vycestování. Že nebude žalobkyně po návratu na Ukrajinu vystavena riziku vážné újmy, pak bylo potvrzeno stanoviskem ministra vnitra ze dne 4. 2. 2019. K odvolacím námitkám žalovaná shrnula, že protiprávní jednání žalobkyně bylo v rámci vedeného řízení prokázáno bez důvodných pochybností, spisový materiál obsahoval dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobkyni byla v řízení poskytnuta veškerá potřebná součinnost k uplatnění jejích práv. Zjištění odůvodňují závěr, že žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání a že na území České republiky pobývala bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Skutečnost, že žalobkyně má (resp. nejméně do 23. 10. 2018 měla) povolený pobyt na území Polska, vyhoštění z České republiky nebrání, přitom správní vyhoštění bez dalšího nezakládá nemožnost žalobkyně pobývat na území Polské republiky na základě vydaného víza (oprávnění k pobytu). Správní vyhoštění žalobkyně je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnila příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí a v adekvátní výši jako v obdobných případech. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť v řízení nevyšly najevo ani žalobkyně netvrdila žádné konkrétní překážky s vycestováním spojené.

3. Žalobkyně nejprve namítá, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V průběhu správního řízení se totiž omezila pouze na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobkyně, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v její prospěch. Tím porušila také § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu a nebyla šetřena práva žalobkyně.
4. Dále uvedla, že nesouhlasí s tím, že by na území České republiky vykonávala nelegální činnost, neboť měla povolení k pobytu na území Polska, které ji opravňovalo k výkonu práce pro (bližší nespecifikovaného) polského zaměstnavatele, jehož byla zaměstnankyní a pro kterého stále pracovala. Na území České republiky byla vyslána právě polským zaměstnavatelem, který žalobkyni poskytoval mzdu. Žalobkyně byla povinná řídit se pokyny zaměstnavatele, nevybírala si, kde bude působit. Je prostou dělnicí neznalou práva a byla přesvědčena, že všechny podmínky pro to, aby mohla být na území Polska zaměstnána, splnila. Vyslání žalobkyně mimo území Polska přitom bylo smluvně podchyceno a českým orgánům oznámeno. V té souvislosti žalobkyně pokládá napadené rozhodnutí za nepřiměřené a neadekvátní vzhledem k okolnostem jejího případu. Dále žalobkyně namítla, že nebyly dostatečně objasněny vztahy mezi jednotlivými subjekty v obchodním řetězci a okolnosti vyslání žalobkyně do České republiky. V tomto směru žalobkyně spatřuje pochybení žalované v tom, že se nedostatečně vypořádala s touto odvolací námitkou.
5. Žalobkyně dále namítá, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně neměla možnost náležitě se vyjádřit k rozhodným skutečnostem týkajícím se přiměřenosti rozhodnutí. Správní orgán I. stupně navíc přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze v prvostupňovém rozhodnutí vypočetl všechna v zákoně uvedená kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobkyně je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že její pobytová historie jí může zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že se žalobkyně má na Ukrajině kam vrátit. Žalovaná nezohlednila, že žalobkyně má stále povolený pobyt v Polsku, a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad do jejího soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
6. Žalobkyně konečně namítá, že správní vyhoštění v délce 18 měsíců bylo uloženo nadbytečně a je bezúčelné, neboť žalobkyně již území České republiky opustila, a cíle sledovaného opatření tak již bylo dosaženo. Uložení správního vyhoštění žalobkyni nad únosnou míru zatěžuje tím, že ačkoli se žalobkyně již po celou dobu řízení zdržovala mimo Českou republiku, lhůta vyhoštění začne běžet až po skončení řízení. Délka správního vyhoštění je nadto nepřezkoumatelně zdůvodněna.
7. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jakož i na spisový materiál, neboť je přesvědčena, že se k věci již podrobně vyjádřila a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno protiprávní jednání žalobkyně. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaná výslovně uvedla, že s projednáním věci bez jednání souhlasí, a souhlas žalobkyně se presumuje, neboť ani na výzvu soudu nesdělila, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasila.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 20. 9. 2018 byla žalobkyně vykonávající ruční práci dělnice (při povrchové úpravě a montáži dílů pro automobilový průmysl) zajištěna při policejní kontrole v areálu obchodní společnosti A. P. P. s.r.o. na adrese X, neboť se sice prokázala platným cestovním pasem a polským povolením k pobytu (dlouhodobým vízem typu D) s platností od 20. 3. 2018 do 23. 10. 2018, avšak neměla žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobkyní bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod č. j. KRPS-285681-9/ČJ-2018-010025 a byla vyslechnuta za přítomnosti tlumočníka. Jelikož žalobkyně při výslechu uvedla, že na území České republiky přicestovala dne 28. 3. 2018, od té doby nikam nevycestovala a po celou dobu se nepřetržitě zdržovala na území České republiky, bylo nadto zjištěno, že žalobkyně na území České republiky pobývá nelegálně nad rámec povolené doby 90 dní v rámci 180 dnů dle Schengenské prováděcí úmluvy. Na základě tohoto zjištění přistoupil správní orgán I. stupně k rozšíření správního řízení o správním vyhoštění, o čemž byla žalobkyně vyrozuměna. Tento přestupek žalobkyně byl vyřešen na místě zaplacenou blokovou pokutou v hodnotě 500 Kč.
10. Žalobkyně při výslechu dále uvedla, že na území České republiky přicestovala autobusem z Ukrajiny přes hraniční přechod Slovenska, jela přímo do N.. Přijela toliko za účelem práce, kterou měla již před svým příjezdem domluvenou, agentura ji vyslala rovnou do České republiky. Opatřila si osobně přes agenturu a vízové centrum na Ukrajině polské pracovní vízum, za které zaplatila asi 100 USD a 600 UAH. Věděla, že na toto vízum může v České republice pobývat. Na uvedené vízum v Polsku nepracovala, nebyla zaměstnankyní žádné polské firmy, v Polsku byla naposledy v roce 1990. Vedena byla u agentury „S. p.“ v Polsku, nicméně k tomuto tvrzení neměla žádné dokumenty. V České republice pobývala v hotelu B. N., přičemž toto ubytování ji zajistil Ukrajinec V., který za ni ubytování platil. Práci u obchodní společnosti A. P. P. s.r.o. si žalobkyně našla už na Ukrajině přes známé a V., dne 29. 3. 2018 absolvovala pracovní školení a dne 30. 3. 2018 nastoupila do práce na pozici dělnice. Pracovala ve dvanáctihodinovém směnném provozu od pondělí do pátku (a občas o víkendu), vstup do objektu byl na otisk prstu a docházka se evidovala mistrem ve výrobě. Pracovní oděv měla vlastní a pracovní pomůcky i nástroje byly na místě. Pracovní úkoly jí přiděloval mistr – zaměstnanec společnosti A. P. P. s.r.o.,

který ji též kontroloval. Žádnou písemnou pracovní smlouvu neměla, vše bylo dohodnuto jen ústně se zprostředkovatelem V., který jí též vyplácel mzdu. Dohodnutá odměna za práci činila 80 Kč/hod a celkem si žalobkyně do té doby vydělala asi 80 000 Kč. Žalobkyně neměla ani pracovní povolení ani živnostenský list, byla si vědoma svého protiprávního jednání. Uvedla, že vyhoštění by nemělo vliv na její soukromý a rodinný život, jelikož na Ukrajině má dceru a rodiče, se kterými společně bydlí v rodinném domě. Žalobkyně je zdráva, nemá žádné závazky ani vazby vůči České republice, nemá zde ani příbuzné. Žalobkyni nebyla známa žádná překážka, která by jí bránila v návratu na Ukrajinu, kam měla v úmyslu se dobrovolně vrátit a měla k tomu i dostatečné finanční prostředky.

11. Téhož dne 20. 9. 2018 byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.
12. Součástí spisu jsou dále fotografie žalobkyně přítomné na pracovišti dne 20. 9. 2018 (ke kterým žalobkyně během výsledku uvedla, že se na nich poznává) a výpis z docházky za měsíc srpen a září 2018, z nichž vyplývá, že se žalobkyně předmětného dne nacházela na pracovišti společnosti A. P. P. s.r.o. Součástí spisu je též rámcová smlouva o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 23. 4. 2018 uzavřená mezi V. W. s.r.o. jako agenturou a A. P. P. s.r.o., kterou předložil jednatel obchodní společnosti A. P. P. s.r.o. Ing. V. Š. s tím, že kromě kmenových zaměstnanců využívá společnost také zaměstnance pracovní agentury. Dále je součástí spisu blok na pokutu na místě zaplacenou ze dne 20. 9. 2018, č. bloku C0026974, vystavený žalobkyni za přestupek podle § 156 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, a to v částce 500 Kč. Součástí spisu je nadto sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 18. 10. 2018, ze kterého vyplývá, že žalobkyně podle databáze Ministerstva práce a sociálních věcí nemá vydáno žádné povolení k zaměstnání pro výkon práce v České republice. Žalobkyně byla přihlášena zaměstnavatelem V. W. s.r.o. od 20. 9. 2018 k plnění úkolů v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie (jako zaměstnavatel byla uvedena zahraniční společnost V. S. z.o.o., Polská republika) dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti s místem výkonu práce na adrese X. Dále je součástí správního spisu závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobkyně na Ukrajinu ze dne 22. 10. 2018, podle nějž je vycestování žalobkyně možné. Dne 6. 11. 2018 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k seznámení s podklady a poučil ji o možnosti vyjádřit se k nim. Žalobkyně svého práva nevyužila.
13. Dne 20. 11. 2018 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. V odůvodnění správní orgán I. stupně podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla totiž (i) zaměstnána u obchodní společnosti A. P. P. s.r.o., neboť práci pro tuto společnost vykonávala za úplatu, pod vedením jejího vedoucího pracovníka a za použití jí poskytnutého pracovního vybavení; pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce, bez písemné smlouvy. Žalobkyně výslovně popřela jakýkoli vztah k polské firmě, neuvedla jako svého zaměstnavatele ani V. W. s.r.o. ani V. S. z.o.o. Zaměstnání v České republice žalobkyně vykonávala (ii) bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 18. 10. 2018. Nadto žalobkyně pracovala minimálně v době od 26. 6. 2018 bez povolení k pobytu, neboť měla oprávnění k pobytu na území České republiky toliko od 28. 3. 2018 do 25. 6. 2018 (a posléze tak pobývala v České republice nelegálně). Pracovní

povolení (iii) bylo přitom podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť se v řízení nezjistilo, že by žalobkyně spadala pod některou z výjimek stanovenou § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti. Všechny podmínky pro správní vyhoštění podle citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců byly tedy splněny. Každé správní vyhoštění z povahy věci představuje určitý zásah do života cizince, je proto třeba vždy posoudit přiměřenost tohoto zásahu ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobkyně. Žalobkyni podle jejích slov ve vycestování nic nebránilo, o čemž svědčí i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 22. 10. 2018. Vzhledem k uvedenému byla doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států, stanovena na 18 měsíců. Doba k vycestování byla určena v délce 10 dnů, neboť nevyšly najevo žádné konkrétní obtíže spojené s vycestováním žalobkyně, které by vyžadovaly stanovení doby delší. Téhož dne 20. 11. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. KRPS-285681-31/ČJ-2018-010025, kterým žalobkyni uložil povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč, neboť porušením své právní povinnosti předmětné řízení vyvolala.

14. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 29. 11. 2018 odvolání, které posléze na výzvu doplnila podáním ze dne 21. 12. 2018. Žalobkyně zejména namítala, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, že vůbec nebyly splněny podmínky pro vedení řízení, že je rozhodnutí nepřiměřené, že jí po návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí vážné újmy, že délka správního vyhoštění je odůvodněna nepřezkoumatelně, a že lhůta k vycestování je nepřiměřeně krátká.
15. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 4. 2. 2019, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobkyně je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 6. 3. 2019 poučila žalovaná žalobkyni o jejím právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim, avšak žalobkyně těchto svých práv nevyužila. Dne 3. 6. 2019 tak žalovaná vydala napadené rozhodnutí, které podle vyznačené doložky nabylo právní moci dne 3. 6. 2019, a jehož obsah soud shrnul v bodě 1 a 2 odůvodnění tohoto rozsudku. Současně žalovaná téhož dne 3. 6. 2019 vydala rozhodnutí č. j. CPR-3011-6/ČJ-2019-930310-V244, kterým zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 11. 2018, č. j. KRPS-285681-31/ČJ-2018-010025.

Posouzení žaloby soudem

16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

18. Podle § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu.
19. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
20. K první námitce žalobkyně, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou zejména protokol o výsledku žalobkyně, fotodokumentace, rámcová smlouva uzavřená mezi V. W. s.r.o. a A. P. P. s. r. o., výpis z pracovní docházky žalobkyně, sdělení Úřadu práce ČR, závazná stanoviska Ministerstva vnitra a ministra vnitra (včetně zpráv o zemi původu) a výsledky lustrací v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobkyní, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobkyně ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila, ve své námitce setrvala jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobkyně dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, pak by totiž přestal být nestranným orgánem povolaným k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobkyně.
21. Soud k tomu konstatuje, že obecnou námitku žalobkyně o porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu nelze považovat za řádný žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobkyně toliko cituje uvedená zákonná ustanovení, aniž by je podepřela jakýmkoliv konkrétnějším a individualizovaným skutkovým tvrzením, zejména o tom, jaké skutečnosti svědčící v její prospěch nebyly žalovanou zjištěny [srov. např. bod 23 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Soud se touto námitkou proto nemohl blíže zabývat.
22. Žalobkyně dále namítla, že byla oprávněna k zaměstnání na území České republiky. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo však žalobkyni vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoli šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní

vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelkou povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobkyně nebyla, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky. Potvrdila i žalobkyně sama.

23. K tomu soud dále uvádí, že mezi účastníky není sporu, že žalobkyně na území České republiky vykonávala závislou práci, a že žalobkyně neměla pracovní povolení, zaměstnaneckou či modrou kartu (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Žalobkyně se pouze zaštiťuje principem volného pohybu služeb a tvrdí, že do České republiky byla vyslána svým zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě za účelem plnění zakázky, k čemuž pracovní povolení nepotřebuje. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti platí, že *„[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“* Výkladem citovaného ustanovení se detailně zabýval NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, v němž *„dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“* Pro službu spočívající v poskytování pracovní síly je přitom charakteristické, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb, a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá (srov. bod 38 citovaného rozsudku).
24. V dané věci soud v první řadě ve shodě se žalovanou nepovažuje za prokázanou skutečnost, že žalobkyně byla zaměstnankyní (nějaké) polské společnosti. Je pravdou, že součástí správního spisu je sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 18. 10. 2018, ze kterého vyplývá, že žalobkyně byla přihlášena zaměstnavatelem V. W. s.r.o. na informační kartě – vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy pod č. j. NBA-2426/2018-iv, a to dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, s těmito údaji: výkon práce od 20. 9. 2018, místo výkonu práce na adrese X, profese K., strojírenští dělníci a pracovníci v příbuzných oborech, zahraniční zaměstnavatel V. S.z.o.o., Polsko. Stěžejním v tomto ohledu nicméně je, že sama žalobkyně při výslechu (téhož) dne 20. 9. 2018 uvedla, že v Polsku nepracovala, není zaměstnankyní žádné polské firmy, a že v Polsku byla naposledy v roce 1990.

Žalobkyně výslovně popřela jakýkoli pracovněprávní vztah k (nějakému) polskému zaměstnavateli, přitom za svého zaměstnavatele neoznačila ani V. W. s.r.o. ani V. S. z.o.o. Žalobkyně správnímu orgánu I. stupně nepředložila žádnou pracovní smlouvu a dle jejího tvrzení ani žádnou neuzavřela. Žalobkyně nedisponovala žádným povolením k zaměstnání na území České republiky. Polská agentura „S. p.“, kterou žalobkyně zmínila v souvislosti s vydáním víza, nefiguruje ani u Úřadu práce České republiky, ani v rámcové smlouvě o dočasném přidělení zaměstnanců, přitom existenci této agentury žalobkyně ani nijak neprokázala. Již na základě výše uvedeného je tedy třeba konstatovat, že výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na žalobkyni nemůže vztahovat, neboť nebyla zaměstnankyní zaměstnavatele usazeného v jiném členském státě Evropské unie (v Polské republice). Lze také dodat, že dle sdělení Úřadu práce České republiky byla žalobkyně přihlášena k výkonu práce až od 20. 9. 2018, tj. toliko ode dne zahájení řízení o správním vyhoštění (předmětného dne byla žalobkyně kontrolována v 10:00 hodin), ačkoliv žalobkyně závislou práci vykonávala již v období od 30. 3. 2018 do 20. 9. 2018.

25. Odhlédne-li dále soud od těchto skutečností, je nutno říci, že uvedená výjimka by na žalobkyni nedopadala, a to i pokud by skutečně byla zaměstnankyní polské společnosti (V. S. z.o.o.). Jak plyne z výše citovaného rozsudku NSS sp. zn. 2 Azs 289/2017, existují dvě situace, za kterých cizinec v souladu s § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nemusí disponovat pracovním povolením (nebo zaměstnaneckou či modrou kartou). V první řadě jde o případ, kdy je zaměstnanec vyslán k plnění služby, jejíž podstatou *není* poskytnutí pracovní síly. O ten se v dané věci nejedná. Ve správním spise není žádný doklad o tom, že by zahraniční společnost (V. S. z.o.o.) takovou službu poskytla společnosti A. P. P. s.r.o. Žalobkyně jej ani nyní nepředkládá. Především pak je ale zřejmé, že žalobkyně nepracovala pod vedením a dohledem vysílající zahraniční společnosti (V. S. z.o.o.). Z výpovědi žalobkyně v této souvislosti dále plyne, že to byl pověřený zaměstnanec společnosti A. P. P. s.r.o., který žalobkyni dával pokyny, vedl její docházku a kontroloval odvedenou práci. Žádná zahraniční společnost (V. S. z.o.o.) tedy nevyslala žalobkyni k plnění služby odlišné od poskytnutí pracovní síly. Na druhý případ, kdy předmětem služby je právě poskytnutí pracovní síly, sice také dopadá výjimka § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti – avšak jen za předpokladu, že zaměstnanec vykonává svou hlavní činnost u vysílajícího zaměstnavatele v členském státě, v němž má sídlo (jde v podstatě o dočasné odlehčovací opatření zaměstnavatele v době úbytku zakázek). Přesně tento předpoklad ovšem rovněž není dán. Žalobkyně podle své výpovědi v Polsku nepracovala a popřela, že by kdy uzavřela pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem. V Polsku pro žádného zaměstnavatele nezamýšlela vykonávat žádnou činnost. Lze tedy říci, že zahraniční společnost V. S. z.o.o. vystupovala jen jako faktický zprostředkovatel zaměstnání, aniž by kdy žalobkyni využila k vlastní činnosti a vyslání žalobkyně představovalo jen dočasné odlehčovací opatření. Žalovaná tak dospěla ke správnému závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se v dané věci neuplatnil.
26. Jak je patrné z výše zmíněných podkladů, závěr o tom, že žalobkyně nevykonávala pro společnost V. S. z.o.o. na území Polska žádnou pracovní činnost, má plnou oporu ve správním spise. Splnění informační povinnosti podle § 87 zákona o zaměstnanosti nenahrazuje povolení k zaměstnání a naopak nasvědčuje tomu, že se žalobkyně či spíše společnost, která jí zaměstnání zprostředkovala, pokoušela dosáhnout aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ač to odporuje jeho smyslu a účelu. Nelze přisvědčit ani argumentaci, že žalobkyně jen konala práci podle pokynů svého zahraničního zaměstnavatele. I kdyby tomu tak snad bylo, šlo by o výkon závislé práce bez potřebného

povolení k zaměstnání. Toho si ostatně mohla být vědoma, neboť pro údajně vysílající společnost V. S. z.o.o. neměla žalobkyně v úmyslu konat práci na území Polska. Žalobkyně, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalá českého práva, je osobně odpovědná za to, aby vykonávala závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Důsledky, které plynou z jejich nedodržení, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince. Námitka je proto nedůvodná.

27. Dále žalobkyně namítla, že nebyly dostatečně objasněny vztahy mezi jednotlivými subjekty v obchodním řetězci. S touto námitkou soud nesouhlasí. Konkrétní obsah vztahů mezi dotčenými společnostmi není rozhodný pro závěr, že žalobkyně bez potřebného povolení vykonávala závislou práci. Jak plyne ze shora uvedeného, je bez důvodných pochybností zřejmé, že na žalobkyni nemohla dopadat výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. I kdyby zde totiž byly smlouvy dokládající, že polský zaměstnavatel (byla-li skutečně jeho zaměstnankyní) měl vůči českým společnostem plnit určité služby, nic by to neměnilo na tom, že žalobkyně nepracovala pod jeho vedením a dohledem a ani u něj nevykonávala hlavní činnost (viz výše). Provádění dalšího dokazování žalovanou by tedy bylo nadbytečné. Námitka je proto nedůvodná.
28. Žalobkyně dále namítla, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřeným opatřením. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). V této souvislosti tedy není relevantní, jaká byla délka řízení o vyhoštění, zda se jednalo o jednotlivý exces žalobkyně, zda je trestně zachovalá nebo o svém protiprávním jednání nevěděla (tj. otázka zavinění, srov. rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80). Stejně tak skutečnost, že měla v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Podstatné není ani to, že žalobkyni by mohlo být znemožněno obstarání dalšího pobytového oprávnění. Ostatně, vzhledem k tomu, že žalobkyně v době, kdy byla držitelkou polského víza, jednala v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, nelze mít její evidenci v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu za nepřiměřenou. Jenom proto, že jí Polská republika v minulosti vydala vízum, jí nevznikl nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Námitka je proto nedůvodná.
29. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobkyně, že prakticky neměla možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohla žalobkyně vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což také v přítomnosti tlumočnicka učinila, a dále kdykoliv poté. Žalobkyně je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupena advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobkyni vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně o tom byla poučena dne 6. 11. 2018 a 6. 3. 2019, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužila. Tento žalobní bod není důvodný.
30. Též námitka, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života (resp. ji posoudila čistě formalisticky)

a že neměla možnost se v tomto směru vyjádřit, je nedůvodná. Jak již bylo řečeno, žalobkyně měla právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Žalobkyně také neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobkyně jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály a zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sama žalobkyně – má jen za to, že je posoudily mechanicky, nezohlednily individuální rozměr případu. To ale není pravda. Správní orgán I. stupně jakož i žalovaná ve svých rozhodnutích (k tomu srov. str. 9-10 prvostupňového rozhodnutí a str. 12-13 napadeného rozhodnutí) poukázaly na řadu konkrétních okolností (zejména těch, které sama žalobkyně uvedla při svém výslechu), z nichž plyne, že do soukromého a rodinného života žalobkyně nebude nepřiměřeně zasazeno. Zhodnotily např. délku pobytu a nelegální práce žalobkyně na území České republiky, její věk, že je zdráva, že na území České republiky a Evropské unie nemá žádné příbuzné, že s rodinou trvale žije na Ukrajině ve vlastním rodinném domě, kam se chce vrátit. Vzaly též v potaz, že nemá v České republice žádné společenské a kulturní vazby ani závazky a pohledávky, a že jí není známa překážka vycestování. Jak je patrné, skutečnost, že žalobkyně má na Ukrajině zázemí, nebyla jedinou, kterou správní orgány vzaly v úvahu.

31. Žalobkyně je zdravá, praceschopná, na Ukrajině jí nehrozí žádná újma, má možnost se vrátit ke svým rodičům, nemá zde žádné jiné osoby blízké, závazky ani povinnosti a ostatně si zde ani nemůže prací zajistit vlastní obživu. Na vycestování má peníze. Takové vypořádání přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobkyně jistě není jen formální, nýbrž přesvědčivé, mající oporu ve správním spisu; jako s takovým se s ním soud ztotožňuje.
32. Tyto ani ostatní uváděné skutečnosti žalobkyně v žalobě nijak nezpochybňuje, pouze vyjadřuje obecný nesouhlas s posouzením otázky přiměřenosti. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné vízum vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoli aspektu rodinného či soukromého života; nehledě na to, že v době vydání napadeného rozhodnutí již platnost víza uplynula. Vzhledem k téměř absolutní absenci (viz výše popsané skutečnosti) jakéhokoli soukromého a rodinného života na území České republiky nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že žalobkyni v důsledku stanovení doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Námitka je proto nedůvodná.
33. Dále žalobkyně namítla, že uložení správního vyhoštění je neúčelné a nadbytečné. K této námitce lze zopakovat, že správní orgány nemají v případě zjištění naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Zákon jim v takovém případě, nejsou-li splněny podmínky podle § 50a odst. 6 a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ukládá rozhodnout o správním vyhoštění. Z hlediska právní jistoty a účelnosti právní regulace je důležité, aby bylo o správním vyhoštění rozhodnuto pravomocně v co nejkratší době.

Skutečnost, že cizinec již území opustil, nicméně nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť i tak je rozhodnutí způsobilé vyvolávat právní účinky.

34. Konečně žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť absentuje zdůvodnění doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Lze říci, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 shora citovaného rozsudku NSS sp. zn. 2 Azs 289/2017). V dané věci správní orgán I. stupně na str. 10 prvostupňového rozhodnutí zdůvodnil, k jakým faktorům při stanovení doby přihlédl – konkrétně se jednalo o závažnost a délku neoprávněného zaměstnání žalobkyně (od 30. 3. 2018 do 20. 9. 2018) a o skutečnost, že na území České republiky žalobkyně pobývala bez platného oprávnění k pobytu (od 26. 6. 2018 do 20. 9. 2018). Tyto okolnosti však stále vedly správní orgán I. stupně k uložení doby na spodní hranici zákonného rozmezí. S úvahou správního orgánu I. stupně se ztotožnila i žalovaná (viz str. 14 napadeného rozhodnutí), která doplnila, že jde o dobu odpovídající zjištěnému porušení zákona. Není pravdou, že žalobkyně byla nelegálně zaměstnána jen několik dní, a proto k této skutečnosti žalovaná přihlédla a byl to jeden z důvodů, proč byla doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie, stanovena v délce 18 měsíců. Délka vyhoštění se nejeví jako nepřiměřená ani s ohledem na další žalobkyní uváděné okolnosti, neboť, jak již bylo uvedeno, byla zvolena při spodní hranici rozmezí (maximální doba činí 5 let). Žalobkyni bylo přičteno k tíži, že neměla ani pobytové oprávnění, neboť byl dán další důvod k jejímu vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Soud má tedy za to, že správní orgány délku vyhoštění řádně zdůvodnily a nedopustily se excesu. Námitka je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. červenec 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně